ta nüüd nii suguſt santi ja halwa kaswuſid, kus pahad usſid, ſiſalikud ja muud kahjulikud loomad elawad. Enne nägid ſa Hinnoni orgus, kuida laiſk inimene ſeeſt-poolt, nüüd waata, kuida tema elu on." Siis ſai pois Saboth aru, häbi ja kahetſemiſega ütles ta: „Õppetaja, nüüd ma mõistan, miks ſa mind nii ſuguste tühja, koleda ja kurwa paikadesſe tood; mina olen iga pidi üsna nende ſarnane!" Hillel aga wastas ja ütles: „Et ſa minu ſõnu ja õppetuſt ei tahtnud kuulda ega uskuda, tahtſin katſuda, kas mite looduſe heal ſo ſüdamesſe wõiks tungida." — Saboth aga ütles liigutud ſüdamega: „Jah, armasõppetaja, ſo nõu on hästi korda läind; ſa ſaad näha, ma tahan ennaſt parandada ja uut elu tänaſeſt päewaſt peale hakkata.

Nõnda ſündis ka. Saboth ſai wirguks poiſiks ja hakkas hoolega õppima; kaswas kangemaks nii ſammuti mõistuſe ja tarkuſe kui ka ihu pooleſt. Siis wiis Hillel teda ühe hea ja iluſa orgu, mis kena jõe ääres oli, kus iluſad puud, rohud ja õied kaswaſid, head kuſutawat lõhna wälja andſiwad, ja kus igal pool magus tuule õhk lehkas, nõnda et ſeda looduſe ilu ei wõi üsna üles rääkida. — „Waata nüüd", ütles halli peaga õppetaja oma armſa kooli poiſi Sabothi wasta, „ſee on ſinu elu kujo, nõnda oled ſa nüüd. Loodus, mis ſind on hüüdnud ja üles äratand, wõtku ſind ka praegu rõõmustada, kelle õppetuſt oled ſa hea meelega wasta wõtnud."

Kül ſeda loodus erendab,
Kes iſeennaſt parandab.
Kes tarkuſt nõuab, ſeda ſaab,
Ja uſinaks ja auuſaks jääb.

---

3. Demoſthenes. 340 a. enne Kr.

Demoſthenes oli Kreka rahwa kõige ſuurem ja auuſam kõne mees. Kui ta waewalt ſeitsme aastaſeks ſai, ſuri ta iſa ära. Oma poiſikeſe põlwes kuulis ta kord ühte Kreka jutu meeſt kõnet pidawat, mis taale wäga meele järele oli ja ſuurt rõõmu tegi, et ta ſiis kohe tõſiſt nõu wõttis, ka üks kord üheks nii suguſeks targaks kõne meheks ſaada.

Seſt ajaſt ſaadik ei wõtnud pois enam oſa ei üheſtki tühjaſt mängiſt, waid pruukis kõik oma aega lugemiſe, kirjutamiſe ja rääkimiſe ehk kõne pidamiſe õppimiſe jäuks. Kui ta ſuureks kaswand ja ühe hea kõne oli hästi wälja mõelnud ja üles kirjutand, luges ta ſeda hulga rahwa ees ete.

Aga ta ſai teotawa wiledega wälja naerdud; ja kõik ta ſuur waew näitas ilma asjata olewa. Üsna kurna meelega ruttas ta koju.

Tema sõber andis taale nõuja julguſt, weel teiſt korda katſet teha. See kord tegi ta ſelle kõne kallal palju hoolſamini tööd, kui enne ja õppis ſeda, oma teada, hästi ete lugema. Aga oh ſeda kahju! ta ſai jälle wälja naerdud; ta tõmmas kuue hõlmad üle pea, oma nägu peita ja läks jälle ſuure häbiga koju.

Eesti-maa rahwa Kalender 1873, lk.